Alva a zvonček v snehu

Mama a otec

Táto knižka patrí:

_____

Vitaj v tejto ukážkovej knižke! Je vytvorená presne tak, ako bude vytvorená tá tvoja – z fotografií a možností, ktoré vidíš vedľa, a ukazuje, ako môže vyzerať príbeh od Saga pre teba. Listuj, čítaj a predstavuj si svoje dieťa ako hrdinu vlastnej rozprávky.

Bola noc pred Štedrým večerom. V dome voňali medovníky, šafranové buchtičky a čečina. Alva práve položila na tanierik poslednú cukrovú paličku, keď čosi zacinkalo pri okne. Cink, cink, cink.

V snehu stál malý sobíček. Mal krídla, poskladané pozdĺž chrbta ako dva mäkké pláštiky, a pri krku strieborný zvonček. Pozrel sa na Alva, potom hore na oblohu a napokon dupol drobným kopýtkom. Medzi mrakmi sa ponad mesiac vzďaľovalo niekoľko tmavých bodiek. Sobíček sa pokúsil roztiahnuť krídla, no zase ich zložil. Vtedy Alva utekala do predsiene.

Alva si natiahla čiapku, rukavice a čižmy tak rýchlo, že jednu rukavicu mala naruby. „Nevadí“, povedala. Otvorenými dverami sa dnu vkradol studený vzduch voňajúci snehom.

Sobíček už našiel rad drobných stôp kopýtok. Ležali v prašane a viedli ku smrekovému lesu. Alva si k nim čupla. „Pôjdeme za stádom“, povedala. „Krok za krokom.“ Zamyslela sa a dodala: „Jeden cez smreky.“ Sobíček urobil opatrný krok. Zvonček odpovedal: cink. Alva urobila ďalší a spoločne nasledovali stopy k tmavým stromom.

V smrekovom lese bolo ticho ako pri snežení. Konáre viseli biele a oblé a občas z nich spadla kôpka snehu s tichým plop. Alva najprv uvidela stopy kopýtok, dve drobné značky a potom ďalšie dve. Pozorne ich sledovala, ako keď po čerstvom snežení hľadala zvieracie stopy.

Sobíček sa ponáhľal o tri kroky, no nízky konár sa mu zachytil o jedno krídlo. Mykol sa a zastal. „Počkaj, už to vidím“, povedala Alva. Opatrne nadvihla konár. „Jeden cez smreky“, pripomenula mu. Sobíček šiel ďalej. Medzi kmeňmi sa otvorilo veľké biele pole a kdesi ďaleko zaznelo hlboké bummm.

Za posledným smrekom ležalo jazero, zamrznuté a hladké pod snehom. Hlboko v ňom spieval ľad: bummm, bummm, ako obrovský bubon ďaleko pod zemou. Sobíčkovi sa uši rozbehli každé na inú stranu.

No stopy stáda sa trblietali cez jazero. Už to neboli obyčajné odtlačky. Žiarili striebristobielo a spájali brehy ako úzky zimný mostík. Alva položila čižmu na prvú trblietavú stopu. „Jeden cez smreky“, povedala. Potom uvidela ďalší kus cesty. „A jeden cez ľad.“ Sobíček chvíľu stál. Vtom zvonček zacinkal a on položil malé kopýtko vedľa Alvinej čižmy.

Uprostred jazera ľad zaspieval znova, teraz dlhšie: bummm-bummm-bummm. Sobíček poskočil. Zvonček zaštrngal tak rýchlo, že Alva takmer stratila počet krokov.

„Jazero je dobré v basoch“, povedala. „Ale na zvyšok potrebuje pomoc.“ Alva si potichu pohmkávala kúsok vianočnej pesničky, jemne a trošku falošne. Sobíček počúval. Potom kládol kopýtka do trblietavých stôp, jedno za druhým. Jeden cez smreky, jeden cez ľad. Na druhom brehu čakali v tme malé zlatožlté bodky. Alva prižmúrila oči. „Snehové lampášiky!“ zvolala a pridala do kroku.

Snehové lampášiky stáli v krivom rade, okrúhle ako snehové buchtičky. V každom plápolalo malé svetielko. Slabučko voňali teplým voskom, hoci noc bola chladná a jasná.

Medzi lampášikmi našla Alva ďalšie stopy kopýtok. Jedna viedla presne popri jej starej sánkarskej dráhe. „Boli tu“, povedala. Pozrela nahor. Nad lampášikmi sa dvíhal vysoký kopec, biely oproti oblohe. „Jeden cez smreky, jeden cez ľad, jeden popri lampášikoch.“ Sobíček natiahol krk k vrcholu, no stádo nebolo vidieť. Hore sa hýbal iba vietor. Alva vykročila ku kopcu.

Kopec vyzeral dvakrát vyšší, keď Alva stála pri jeho úpätí. Zvykla sa tu sánkovať, až kým jej líca nesčerveneli a rukavice neboli ťažké od snehu. Dole to išlo rýchlo. Hore to bolo hlavne funenie.

„Budeme robiť malé kroky“, povedala. Sobíček sa pokúsil vyšplhať, pošmykol sa dozadu a zrazu si sadol priamo do snehu. Krídla mu ostali nakrivo. Alva stisla pery, aby sa nezachichotala, no ramená sa jej aj tak triasli. Sobíček na ňu vrhol veľmi urazený pohľad. „Prepáč“, povedala Alva a podala mu ruku. „Jeden cez smreky, jeden cez ľad, jeden popri lampášikoch, jeden hore kopcom.“ Ešte jeden krok. A potom ďalší.

V polovici kopca sa okolo nich obtočil vietor. Šľahal snehom cez ich cestu. Najprv sa stopy sobíčka stali plytkými. Potom sa zasa zaplnili Alvine stopy po čižmách, až z nich zostali len mäkké jamky, ktoré mizli, kým sa na ne pozerala.

„Trošku sa ponáhľaj“, povedala Alva. Urobila dva kroky. Sobíček jeden. Urobila ďalšie dva a on šiel za ňou so zvončekom ticho pritisnutým k hrudi. Za nimi zostali smreky, ľad aj lampášiky, no vietor všetko vymazával. Alva nahlas vyslovovala cestu, akoby ju slová dokázali udržať: „Jeden cez smreky, jeden cez ľad, jeden popri lampášikoch, jeden hore kopcom.“ Vrchol už bol blízko. Ale ostane tam stádo?

Na vrchole neboli žiadne stromy, iba obloha, vietor a sneh, ktorý uháňal bokom. Alva sa otočila. Tam mala ležať ich cesta. No nebolo tam vôbec nič, ani jediná stopa.

„Teraz môžeš letieť“, povedala a ukázala nahor. Sobíček roztvoril krídla. Prikrčil sa, odrazil sa prednými kopýtkami a zastal. Zvonček visel bez zvuku. „Leť!“ povedala Alva znova, teraz hlasnejšie. No sobíček krídla zložil a schúlil sa, malý ako stratená rukavica. Nad nimi stádo plávalo ďalej k okraju mrakov. Alva silno zovrela rukavicu. Čo mal on, aby ho stádo mohlo počuť?

Vietor mykol Alve čiapkou. Jednou rukou ju pridržiavala a pozrela na druhú. Sobíčkovi visel priamo pod bradou zvonček, lesklý aj napriek snehu. Alva si spomenula na cinkanie pri okne. Spomenula si, ako ho bolo počuť medzi smrekmi.

„Možno nás nevidia“, povedala. „Ale možno nás počujú.“ Opatrne chytila zvonček a zazvonila: cink, cink, cink. Tri jasné zvuky. Najprv odpovedal iba vietor. Alva zazvonila znovu, silnejšie. Cink, cink, cink. Vtedy sa nad okrajom mrakov zastala tmavá bodka. Potom prišla odpoveď, tenká, no zreteľná: cink-cink-cink.

Sobíčkovi vyskočili uši. Na oblohe sa malé bodky otočili späť. Z mrakov zaznelo viac zvončekov, akoby hviezdy potriasali vreckami plnými striebra.

Alva sa pozrela na sánkarský svah. Mäkko klesal od vrcholu, hladký od mnohých jázd a dosť široký pre dvoch. „Nemusíš začať letieť rovno nahor“, povedala. „Keď sa tu sánkujem, najprv sa nakloním dopredu a potom to už ide samo.“ Postavila nohy ku kraju. „Jeden cez smreky, jeden cez ľad, jeden popri lampášikoch, jeden hore kopcom…“ Sobíček spravil krok dopredu. Alva sa usmiala. „…a jeden dole kopcom.“

Alva sa rozbehla. Bežala ako vtedy, keď sa sánky už začali šmýkať a človek ich musí stihnúť skôr, než zmiznú. Sneh sa jej víril okolo čižiem. Sobíček bežal vedľa nej, najprv strnulo a potom čoraz rýchlejšie.

„Jeden dole kopcom!“ zakričala Alva. Sobíček roztiahol krídla. Urobil jeden skok. Potom ďalší. Pri treťom skoku sa kopýtkami snehu už takmer nedotkol. Zvonček spieval tak jasne, že sa Alva zasmiala aj uprostred funenia. Sobíček vystúpil ponad snehový okraj do rozjasňujúcej sa oblohy. Stádo mu letelo v ústrety, cinkalo a trblietalo sa, a malý sobíček vletel rovno medzi nich.

Na štedré ráno bol dom opäť tichý. Voňala káva, medovníky a malý stromček v kúte. Na stole ležali šafranové buchtičky pod pásikavou utierkou. Alva pristúpila k oknu.

V novom snehu viedol rad drobných stôp kopýtok až k domu a zase naspäť. Na špičke stromčeka visel malý strieborný zvonček na tmavočervenej stužke. Alva sa postavila na špičky a jemne doň štuchla. „Cink, cink, cink“, zazvonil. Vysoko nad strechou bolo v ružovej zimnej oblohe vidieť malé stádo. Alva zazvonila ešte raz.

Alva a zvonček v snehu

V noci pred Štedrým večerom pristane pred Alviným oknom malý lietajúci sobíček, ďaleko od svojho stáda. Alva sleduje stopy cez sneh, cez spievajúci ľad a hore vlastným sánkarským kopcom, kde musí malý zvonček zaznieť až do neba.

sk-sk.sagatilldig.se